కవ్వింత కథలు
-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రాయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ ఉంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. ఇలా ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

మరో వసంతం

స్కూటర్లు, బైకులూ, రకరకాల బళ్ళ మధ్యలోంచి తప్పించుకుని నా వైపుకు వస్తున్నది కవిత. దగ్గరకు వచ్చి తన బాగ్ వెతుకుతోంది.

'అంత తొందరెందుకు? కవిత ఇచ్చి పారిపోవాలి. అంతేకదా?' అసలు వినిపించుకున్నట్లే లేదు. గబగబా కాగితం వెతికి ఇవతలికి తీసింది.

'హు... ఆ పార్కింగ్‌లోంచి ఇవతలికి రావటం మీరు వ్రాసిన బ్రతుకు వెంబడి బంధాలను తెంచుకు రావటంలా ఉంది. ఇదిగో... కొద్దిగా మంచి ఆలోచనలకు ఆహ్వానం పలకండి' అంటూ ఆ కాగితం అందించి గలగలా నడిచింది. గట్టిగా రెండడుగులు వేసి ఆపాను.

'కథ బాలేదా?'

ఆగింది.

'అలా అన్నానా?'

'మరీ...'

'మంచి ఆలోచనలకు ఆహ్వానం అంటే మొన్న కలిగిన ఆలోచనలు మంచివి కావని కాదు..' అంటూనే కొద్దిగా తలదించుకుని కళ్లు పైకి ఎత్తింది. ఈశ్వరుడు ఆడవాళ్ళకిచ్చిన అద్భుతమైన వరం ఈ ప్రక్రియ. ఓ కలమీదుగా తెరదించి మరో కథకు తెర ఎత్తినట్లుంది. ఏదో రహస్యం చెప్పినట్లు చెప్పింది. '...కవితను సరిగ్గా చదవండి.'

గబగబా వెళ్ళిపోయింది.

టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాను. కవితను సరిగ్గా చదవాలా? ఈమెను సరిగ్గా చదవాలా? ఎందుకో ఆలోచనలు స్త్రీల పాత్రల మీదుగా సాగుతున్న రచయితల కలాలను కూడా కదిలించగల కదలిక ఒక అమ్మాయి గురించి చేసే ఆలోచనలలో ఉంటుంది. ఇదే అసలు కథ. అప్పటివరకూ సూటిగా సాగే మాట కూడా గూటిలోంచి ఎగిరిపోయిన పిట్టలా వంకర్లు తిరుగుతూ సాగుతుంది.

కాగితం తీసాను.

'ఆహ్వానం' అని ఉంది. కిటికీలోంచి చూసాను. దింపి పైకి లేపిన కళ్ళు మరల కనిపించాయి.

'శిశిరం ఎపుడూ వసంతానికి ఒకడుగు ముందే
చీకటి అంచుల పైననే కదా వేకువ మెరుపులు!
మొగ్గ మౌనాన్ని వీడేది
కిరణాలు గుండె చీల్చుకుని తమ ఆగమనాన్ని సూచించినప్పుడే!
ప్రకృతి కాంత ప్రతీ భావావేశానికి ఒక రూపం కల్పించినట్లు
వాటిని ప్రస్ఫుటముగా మోముపై సింగారించుకుని
అనుభవైక సాధ్యమైన ప్రతిదీ
అంతో ఇంతో..
అప్పుడో ఇప్పుడో ఆనందదాయకమేనని చెప్పకనే చెబుతున్నట్లు లేదూ?
తమసోమా జ్యోతిర్గమయ - అని?

ప్రయాణాలు చిత్రమైనవి. అలవాటుగా ఎప్పుడూ ఒక ఊరే వెళ్లేవాడు. కరెక్ట్‌గా ఊరు వచ్చే వేళకి దిగిపోయి సిద్ధమైపోయి బండి దిగేందుకు సద్దేసుకుంటాడు. ఏదో ఊరికి మొదటిసారి వెళుతున్నవాడు అదే పనిగా కిటికీలోంచి చూస్తూనే ఉంటాడు. రైలు బండిలో నాలాంటి వాళ్ళూ ఉంటారు, కొద్దిసేపు చక్రాల మీదినుండి దిగి నేలమీద నిలబడటానికి ఏ స్టేషన్ అయినా ఫరవాలేదనుకునే వాళ్లు.

కొద్దికాలంగా జీవితం ఇలానే సాగుతోంది. రెఫ్రిజిరేటర్‌తో పనిలేకుండానే అన్నీ గడ్డకట్టుకుపోతున్నాయి. నా కళ్ల ముందర ఎందరో బండి ఎక్కుతున్నారు, దిగిపోతున్నారు. నాకెవరితోనూ సంబంధం లేదని కూర్చున్నాను. ఆ టీ పోసేవాడు కూడా అఖరుకి నన్ను అడగటం కూడా మానేసాడు. మిగతావాళ్లని కనుక్కుని ముందరకి వెళ్లిపోతున్నాడు. నాలుగు నెలల్రితం ఇలాగే ప్రయాణిస్తున్నప్పుడు నేనే నలుగురినీ ‘ టీ త్రాగుతావా?‘ అని అడిగేవాడిని. కాలం ఎంత గడుగ్గాయి? ఎందుకిలా జరిగింది?

ఏదో స్టేషన్‌లో బండి మెల్లగా ఆగింది. ప్లాట్‌ఫారం మీద ఎక్కువ జనంలేరు. ఒక బెంచీ మీద ఒక అమ్మాయి, అబ్బాయి, కబురు చెప్పుకుంటున్నారు. అమ్మాయి చేతులు కట్టుకుని క్రిందకి చూస్తూ గడగడా ఏదో చెబుతున్నట్లుంది. అతను వింటున్నట్లే ఉన్నాడు, కానీ ఒక్కసారి ఎడమవైపుకు తల్రతిప్పి మరల పాయింట్‌లోకి వస్తున్నాడు. అమ్మాయి ఊపిరి తీసుకుని తిరిగి తిరగలి త్రిప్పుతోంది. అబ్బాయి చెయ్యి ముందరకొచ్చింది. అమ్మాయి ఆ చేతిని చిన్నగా కొట్టి క్రిందకి దింపింది. అతను కళ్లు మూసుకున్నాడు. రైలు కూత కూసింది. అదికాదు, ఇది అవును అనేవి మరల ప్రారంభమైనాయి. బండి కదిలింది.

బాగా దగ్గరగా వచ్చిన అమ్మాయి బిగ్గరగా అరిస్తే బాగుండదు. తిట్లు కూడా ఉగ్గుపాలు పోసినట్లు ఉండాలి.

ఆ రోజు మొబైల్ చిన్నగా మ్రోగినా అందులో మ్రోగింది అలా మ్రోగలేదు. ‘నీకు నేను చెప్పిందేదీ గుర్తుండదు. అసలు నేనే గుర్తుండను. మనం పెళ్ళి చేసుకుని ఉపయోగం ఏంటి?‘

‘హలో.. చెప్పు. ఏం మరచాను?‘

ఫోన్ కట్ చేసేసింది.

ఈ ఫోన్లు లేనప్పుడే బాగుండేది. నవ్వుకున్నా ఏడ్చుకున్నా ఎదురు బదురుగానే సాగేవి. కాలం మారింది. అన్ని కథలూ మొబైల్స్ చెప్పేస్తున్నాయి. కాల్స్ ఎత్తలేదు. రెండు వారాల తరువాత ‘ఈ నంబరు మనుగడలో లేదు‘ అని వినిపించింది.

బండి పోతోంది. ఏం మరిచిపోయాను? ఏమో! అంత మాత్రానికి మా అనుబంధమే మనుగడ కాకుండా పోయిందా?

మరచిపోవటం కామన్. ఇదంతా మరచిపోతున్నారు మిత్రులు. ఇలాంటివి దాదాపు వంద చూసిన వాళ్లు అమ్మాయిలందరూ ఇంతే, అనేసారు. కాకపోతే ఆ గుణం తక్కువగా ఉండే మరో అమ్మాయిని చూస్కోమన్నారు. అంత సింపుల్ అయితే మరింకేం?

శాలువాలు కప్పించుకుని లావుగా సన్మానాలు చేయించుకుంటే వచ్చేదేమిటి? భావుకులు ఏనాడూ తొందరగా బావుకోలేరు.

చీకటి పడుతోంది. వెతుక్కుంటూ బండిలోకి ఓ పెద్దాయన వచ్చాడు. ఎదురుగుండా కూర్చున్నాడు. నన్ను జాగ్రత్తగా చూసి కళ్లు మూసుకుని తల అటూ ఇటూ తిప్పాడు. నా వాలకం చూసి నన్ను ఎవరూ బాగు చేయలేరని ఈయన కూడా నిర్ధారించాడన్నమాట.

‘నిన్ను ఎక్కడా చూడలేదు‘ అన్నాడు.

ఇది మరీ బాగుంది. నాకు ఈ మధ్య గెడ్డం పెరిగిపోవటం వాస్తవమే. అంత మాత్రం చేత ఈయన నన్ను దొంగను చూసినట్లు చూస్తారేంటి?

‘రైల్లో ప్రయాణం చేసే అందరూ ఒకళ్లకొకరు పరిచయం ఉండాలని ఎక్కడుంది?‘ అన్నాను.

ఆ మాట విని మరీ కోపంగా చూసాడు. చూపుడు వేలు చూపించాడు. ‘అలా మాట్లాడతావా?‘ అన్నాడు.

టి.టి.ఇ వచ్చాడు.

"మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్లుంది" అన్నాడు.

అతను చార్ట్ మీద ఓ చోట టిక్ కొట్టాడు. పెద్దాయన జేబులో ఉన్న మొబైల్‌లోని టెక్స్ట్ చూసి వెళ్లిపోయాడు. అతనికి ఈయన ఇలాగే తెలిసుంటాడు అనుకున్నాను.

'నాకేదీ గుర్తుండటంలేదంటున్నారు ఈ మధ్య!' అన్నాడు.

'మతిమరుపును మించిన వరం లేదుసార్' అన్నాను.

'కరెక్ట్. మైమరచిన నిద్రలాంటిది. పగలు తెరచిన కిటికీని రాత్రి మూసేస్తాం. పగలు మీద రాత్రికేంటి పగలు? దాన్నిది, దీన్నది, మరిచిపోతేనే మజా!'

టి.టి.ఇ మరల వచ్చాడు.

'బాబూ...', అన్నాడు '...పెద్దాయన పడుకున్నప్పుడు కొద్దిగా సద్దుకోండి. రెండు గంటల్లో ఎలాగో దిగిపోతావు కదా?' అంటూనే ఎవరో బెర్త్ అడుగుతుంటే అతనితో వెళ్ళిపోయాడు.

బాగా పొద్దుపోయాక కునుకు పట్టింది మెలుకువ వచ్చి చూసాను. పెద్దాయన నన్ను ఆనుకుని పడుకునున్నాడు. అట్టుప్రక్క ఓ సీటు ఖాళీగా ఉన్నదని గమనించి ఆయన్ని అలా పడుకోపెట్టి లేచాను. ఆయనకి మెలుకువ వచ్చింది. నన్ను అదోలా చూసాడు.

'నిన్ను ఎక్కడా చూడలేదు..' అన్నాడు, 'ఓ.కే. పడుకుందాం. మరపులు, మైమరపులు... హహహ..'

మంచి నీళ్లు త్రాగాడు. కళ్లు మూసుకున్నాడు.

'శిశిరాన్ని మరిచిపోతేనే వసంతానికి స్వరూపం!'

చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. ఏమీ అర్థం కావటంలేదు. ఇప్పటికే ఒక ఇంజెక్షనూ, రెండు టాబ్లెట్లూ నామీద ప్రయోగించారు. అందరూ వచ్చి 'నేను గుర్తున్నానా?' అని అడుగుతున్నారు. నేను మామూలుగానే మాట్లాడుతున్నాను. ఇద్దరు పాతమిత్రులు వచ్చారు.

'రేయ్, ఎక్కువగా ఆలోచిస్తే ఇలాగే జరుగుతుంది. నో.. నీకేంటిరా తక్కువ? ఆ అమ్మాయి.' ఎవరో వాడిని ఆపేయగానే ఆగిపోయాడు. బైట ఏదో టాక్సీ వచ్చి ఆగింది. మొబైల్ కట్ చేసేసిన అమ్మాయి వచ్చింది. నన్ను బాధగా చూసింది. మా ఇద్దరినీ వదిలేసి అందరూ వెళ్లిపోయారు! దగ్గరకి వచ్చి చెయ్యి పట్టుకుంది.

'అయామ్ సారీ' చెప్పింది, 'నేను నిన్ను కట్ చేసినందుకు నిన్ను నువ్వే మరచిపోయావంటే నీది ఎంత నిజమైన ప్రేమో అర్థమైంది.' అంటోంది.

నన్ను నేను మరచిపోవటమేమిటి? ఏమీ అర్థం కావటంలేదు కానీ ఋతువు ఎందుకో మారినట్లు తెలుస్తోంది.

డాక్టర్ వచ్చాడు. ఆమెనూ వెళ్లిపొమ్మన్నాడు.

'చూడు బాబూ, ఈ అమ్మాయి పరిచయం తర్వాత బాగా భావుకుడవైనందుకు ఇలాంటి పరిస్థితికి వచ్చావు. కొద్దిరోజులలో కోలుకుంటావు. మందులు వాడుతూ ఉండు. నీకు నిద్ర అవసరం. పడుకో' అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు.

నేను గదిలోకి వెళ్లిపోయాను. హాల్లోంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.. 'నయమైనాక కూడా ఎప్పుడైనా బైటికెళ్లినప్పుడు ఈ బాడ్జ్ తగిలించండి. మీకే మంచిది.'

మాత్రలకు నిద్రపట్టింది. అర్థరాత్రి మెలుకువ వచ్చి హాల్లోకి వచ్చాను. అక్కడ మందుల ప్రక్కన ఓ బాడ్జ్ ఉంది - 'నేను అల్‌జిమర్స్‌తో బాధపడుతున్నాను. ఒకవేళ ఎక్కువసేపు ఎక్కడైనా గడుపుతూ దొరికితే నా జేబులోని కార్డు చూసి నా వాళ్లకు ఫోన్ చేయవలసిందిగా మనవి.'

ఇదెక్కడో చూసినట్లు అనిపించింది. అవును. రైల్లోని ఆ పెద్దాయన షర్ట్‌కున్న స్టిక్కర్. నాకు తగులుకున్నట్లుంది. నో... ఆయన ఇంటికి చేరుకున్నాక కొత్త బాడ్జ్ తగిలించుకుంటాడు. అదో వసంతం. కాకపోతే నా వసంతం నాకు తిరిగి వచ్చినట్లుంది.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments